

Sprawa C-17/24

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

11 stycznia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Cour de cassation (Francja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

10 stycznia 2024 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

CeramTec GmbH

Druga strona postępowania:

CoorStek Bioceramics LLC

[...]

COUR DE CASSATION (sąd kasacyjny)

Posiedzenie jawne w dniu **10 stycznia 2024 r.**

Odesłanie do Trybunału Sprawiedliwości
Unii Europejskiej

[...]

[...]

REPUBLIKA FRANCUSKA

[...]

ORZECZENIE COUR DE CASSATION (SĄDU KASACYJNEGO),
CHAMBRE COMMERCIALE,
FINANCIÈRE ET ÉCONOMIQUE (IZBA HANDLOWO- FINANSOWO-
GOSPODARCZA) Z DNIA 10 STYCZNIA 2024 R.

Spółka CeramTec GmbH, będąca spółką prawa niemieckiego z siedzibą [...] Plochingen (Niemcy), złożyła skargę kasacyjną [...] od wyroku wydanego w dniu 25 czerwca 2021 r. przez cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) [...] w sporze ze spółką Coorstek Bioceramics LLC, będącą spółką prawa amerykańskiego z siedzibą w [...] Kolorado [...] (Stany Zjednoczone), dawniej o nazwie C5 Medical Werks LLC, będącą drugą stroną postępowania kasacyjnego.

Na poparcie skargi kasacyjnej strona wnosząca skargę kasacyjną podnosi dwa zarzuty.

[...]

Chambre commerciale, financière et économique de la Cour de cassation (izba handlowo-finansowo-gospodarcza sądu kasacyjnego) [...] wydała niniejsze orzeczenie.

Okoliczności faktyczne i postępowanie

- 1 Według zaskarżonego wyroku (Paryż, 25 czerwca 2021 r.) spółka CeramTec GmbH (zwana dalej „spółką Ceramtec”) specjalizuje się w opracowywaniu, produkcji i dystrybucji technicznych komponentów ceramicznych przeznaczonych, w szczególności, do stosowania w implantach biodrowych lub kolanowych, które sprzedaje producentom protez do celów tworzenia kompletnych protez biodrowych i które następnie są sprzedawane użytkownikom końcowym takim jak szpitale lub chirurdzy ortopedzi.
- 2 Była ona właścicielką patentu europejskiego nr EP 0 542 815, wskazującego Francję i odnoszącego się do ceramicznego materiału kompozytowego, który to patent wygaś w dniu 5 sierpnia 2011 r.
- 3 W dniu 23 sierpnia 2011 r. spółka ta zgłosiła do rejestracji trzy unijne znaki towarowe:
 - znak towarowy nr 10 214 195, który obejmował kolor różowy Pantone 677C, wydanie 2010, zarejestrowany w dniu 26 marca 2013 r., z zastrzeżeniem pierwszeństwa na mocy zgłoszenia niemieckiego znaku towarowego z dnia 21 lipca 2011 r.,
 - graficzny unijny znak towarowy nr 10 214 112, zarejestrowany w dniu 12 kwietnia 2013 r., z zastrzeżeniem pierwszeństwa na mocy zgłoszenia niemieckiego znaku towarowego z dnia 25 lipca 2011 r., który jest graficznym przedstawieniem kuli w kolorze różowym Pantone 677C,
 - trójwymiarowy unijny znak towarowy nr 10 214 179, zarejestrowany w dniu 20 czerwca 2013 r., z zastrzeżeniem pierwszeństwa na mocy zgłoszenia niemieckiego znaku z dnia 26 lipca 2011 r.

- 4 Znakami tymi są oznaczone następujące produkty należące do klasy 10 międzynarodowej klasyfikacji nicejskiej: ceramiczne części do implantów do osteosyntezy, substytut powierzchni stawowych, rozpieracze do kości, kulki do stawów biodrowych, panewki/płytki do stawów biodrowych oraz części stawów kolanowych, wszystkie powyższe produkty są na sprzedaż producentom implantów.
- 5 W dniu 13 grudnia 2013 r. spółka Ceramtec – twierdząc, że spółka Coorstek Bioceramics LLC (zwana dalej „spółką Coorstek”), która prowadzi działalność w zakresie wytwarzania komponentów medycznych z zaawansowanej ceramiki technicznej, w szczególności dla protez stawów biodrowych i dysku oraz dla protez stomatologicznych, sprzedawała produkty, kopiując różowy kolor charakterystyczny dla jej produktów – pozwała spółkę Coorstek za naruszenie praw do znaku towarowego i pasożytniczą konkurencję. Spółka Coorstek wystąpiła z roszczeniem wzajemnym o unieważnienie przywołanych znaków towarowych.
- 6 Ponadto, z wyroku i przedłożonych dokumentów wynika, że spółka Ceramtec wytoczyła powództwa o stwierdzenie naruszenia jej praw do znaku towarowego i o pasożytniczą konkurencję w Niemczech, Stanach Zjednoczonych i Szwajcarii. Decyzje niemieckiego urzędu ds. znaków towarowych i patentów z dnia 21 czerwca i 11 lipca 2018 r. unieważniające przedmiotowe znaki towarowe zostały zaskarżone. W Stanach Zjednoczonych decyzja District Court w Kolorado z dnia 5 stycznia 2017 r. unieważniająca amerykańskie znaki towarowe została uchylona w postępowaniu odwoławczym orzeczeniem z dnia 11 września 2019 r. Po tym, jak szwajcarski urząd odmówił rejestracji znaków towarowych ze względu na brak charakteru odróżniającego uzyskanego w drodze używania w Szwajcarii, spółka Ceramtec wycofała je. W dniu 13 marca 2023 r. sąd apelacyjny w Stuttgarcie, rozpatrujący pozew o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku towarowego, oddalił decyzję o zawieszeniu przez spółkę Ceramtec postępowania przed sądem pierwszej instancji w Stuttgarcie. Sąd ten odstąpił od oceny sądów pierwszej instancji co do prawdopodobieństwa powodzenia powództwa o unieważnienie prawa do znaku towarowego z uwagi na złą wiarę.
- 7 Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2021 r. cour d’appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) unieważnił trzy unijne znaki towarowe z powodu zgłoszenia ich w złej wierze.
- 8 Sąd ów zauważył, że w dniu zgłoszenia trzech znaków towarowych w kolorze, czyli w dniu 23 sierpnia 2011 r., spółka Ceramtec była przekonana o technicznym wpływie tlenku chromu na zagwarantowanie twardości i wytrzymałości kulek ceramicznych stosowanych w protezach medycznych oraz że dążyła do ochrony różowego koloru kulek, który wynikał z efektu wywołanego obecnością tlenku chromu w ceramice. Sąd wywnioskował z tego, że spółka Ceramtec zamierzała rozszerzyć monopol, który posiadała na rozwiązanie techniczne wcześniej chronione patentem, który wygasł w dniu 5 sierpnia 2011 r.

- 9 Według sądu apelacyjnego zła wiara charakteryzowała się chęcią nie tyle uniemożliwienia konkurentom dalszego używania różowego koloru, co rozszerzenia monopolu i uniemożliwienia konkurentom przeniknięcia na rynek zdominowany przez spółkę Ceramtec dzięki materiałowi zawartemu w jej produktach, a mianowicie tlenkowi chromu w proporcji, która skutkowałą zabarwieniem ceramiki na różowo.
- 10 Sąd apelacyjny uznał, że zgłaszający zamierzał zatem uzyskać prawo wyłączne dla celów innych niż te związane z funkcją znaku towarowego, a mianowicie wskazania pochodzenia, ponieważ w dniu zgłoszenia spółka Ceramtec rozumiała różowy kolor nie jako oznaczenie przyciągające klientów, lecz jako efekt składnika jej materiału, który uważała za przyczyniający się do jego odporności.
- 11 Spółka Ceramtec, która złożyła skargę kasacyjną, zarzuca temu wyrokowi unieważnienie jej trzech unijnych znaków towarowych oraz uznanie niedopuszczalności wniesienia powództwa o stwierdzenie naruszenia jej praw do znaków towarowych.

Przedstawienie zarzutu

- 12 Zgodnie z zarzutem skargi kasacyjnej, który wymaga skierowania pytań do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „TSUE”), art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. zakazuje rejestracji jako znaku towarowego oznaczeń, które składają się wyłącznie z kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego, i spełnia leżący w interesie ogólnym cel polegający na zapobieżeniu sytuacji, w której prawo znaków towarowych dawałoby przedsiębiorstwu monopol na rozwiązania techniczne lub właściwości użytkowe towaru. Biorąc pod uwagę istnienie tego przepisu szczególnego, wykładnia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r., która pozwalałaby na unieważnienie znaku towarowego wyłącznie na tej podstawie, że jego zgłaszający zamierzał jedynie utrwalić prawa do rozwiązania technicznego, bez wykazania, że prawo do znaku towarowego rzeczywiście zapewnia lub utrwała ochronę takiego rozwiązania technicznego, stanowiłaby, zdaniem strony wnoszącej skargę kasacyjną, obejście zakresu stosowania art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) i naruszałaby odpowiednie obszary zastosowania tych dwóch przepisów.
- 13 Skarga dotyczy zatem kwestii związku między art. 7 i art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, które to artykuły, każdorazowo, określają bezwzględne podstawy unieważnienia znaku towarowego. Kwestia ta nie została jeszcze poruszona przed Cour de cassation (sądem kasacyjnym) i nie wydaje się, aby TSUE wydał orzeczenie w kwestii podniesionej w tej sprawie.

Przypomnienie mających zastosowanie przepisów

Prawo Unii

- 14 Mając na względzie datę dokonania zgłoszenia spornych znaków towarowych, czyli dzień 23 sierpnia 2011 r., należy zastosować przepisy rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w brzmieniu sprzed rozporządzenia 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r., które weszło w życie w dniu 23 marca 2016 r.
- 15 Artykuł 7 tego rozporządzenia określa bezwzględne podstawy odmowy rejestracji oznaczenia jako znaku towarowego. W szczególności, art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) tego rozporządzenia przewiduje, że nie są rejestrowane oznaczenia, które składają się wyłącznie z kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego.
- 16 Artykuł ów jest obecnie powtórzony w art. 7 rozporządzenia nr 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znaku towarowego”).
- 17 TSUE wskazał, że zakaz ten spełnia cel polegający na „zapobieżeni[u] sytuacji, w której prawo znaków towarowych prowadziłoby do przyznania jednemu przedsiębiorstwu monopolu na rozwiązania techniczne lub właściwości użytkowe towaru, których użytkownik mógłby poszukiwać w towarach konkurencyjnych”, oraz tym samym „zmierza [...] do uniknięcia tego, by ochrona przyznana przez prawo znaków towarowych rozciągała się ponad oznaczenia umożliwiające odróżnienie towarów lub usług od towarów lub usług oferowanych przez konkurentów w sposób prowadzący do stworzenia przeszkody uniemożliwiającej tym konkurentom swobodne oferowanie towarów zawierających wspomniane rozwiązania techniczne lub wspomniane właściwości użytkowe w konkurencji z właścicielem znaku” (wyroki TSUE: Philips z dnia 18 czerwca 2002 r., C-299/99, pkt 78, 79; z dnia 23 kwietnia 2020 r., Gömböc Kutato, C-237/19, pkt 25).
- 18 Ponadto, TSUE orzekł, że określone w art. 7 bezwzględne podstawy odmowy rejestracji znaku towarowego mają autonomiczny charakter, co wynika z ich kolejnego przywołania i użycia wyrazu „wyłącznie”. W konsekwencji, jedna z tych podstaw jest wystarczająca do uzasadnienia odmowy lub stwierdzenia nieważności rejestracji znaku towarowego, ponieważ ma ona pełne zastosowanie do wspomnianego oznaczenia [wyrok TSUE z dnia 18 września 2014 r., Hauck, C-205/13, w przedmiocie zastosowania art. 3 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/95]. Trybunał wskazał również, że stwierdzenie nieważności może nastąpić tylko wtedy, gdy jedna z tych podstaw została całkowicie wykazana, oraz że dopuszczenie zastosowania tego przepisu, w sytuacji gdy każda z tych trzech podstaw zachodzi jedynie w części, w sposób oczywisty stałaby w sprzeczności z istotą interesu ogólnego, który leży u źródła stosowania trzech podstaw odmowy rejestracji (zob. analogicznie wyrok TSUE z dnia 16 września 2015 r., Société des Produits Nestlé, C-215/14, pkt 50).

- 19 Artykuł 52 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, zatytułowany „Bezwzględne podstawy unieważnienia”, stanowi, że:

„1. Nieważność wspólnotowego znaku towarowego stwierdza się na podstawie wniosku do Urzędu lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia:

- a) w przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7;
- b) w przypadku gdy zgłaszający działał w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia znaku towarowego”.

- 20 Przepisy te powielają brzmienie art. 51 rozporządzenia nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r., a obecnie zostały ujęte w art. 59 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego.

- 21 Zła wiara nie została zdefiniowana w żadnym przepisie, ale TSUE wskazał, że stanowi ona autonomiczne pojęcie prawa Unii, które należy interpretować w sposób jednolity w całej Unii oraz przy ocenie którego należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki specyficzne dla danej sprawy i istniejące w momencie dokonania zgłoszenia do rejestracji [zob. analogicznie w odniesieniu do wykładni art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95/WE wyrok z dnia 27 czerwca 2013 r., *Malaysia Dairy Industries*, C-320/12].

- 22 Trybunał wyjaśnił, iż gdy z okoliczności wynika, że właściciel kwestionowanego znaku towarowego dokonał zgłoszenia tego znaku towarowego z zamiarem naruszenia, w sposób niezgodny z uczciwymi obyczajami, interesów osób trzecich lub z zamiarem uzyskania, nawet bez odniesienia się do konkretnej osoby trzeciej, wyłącznego prawa w celach innych niż cele związane z funkcjami znaku towarowego, istnienie takiego zamiaru musi prowadzić do zastosowania bezwzględnej podstawy unieważnienia określonej w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (zob. podobnie wyrok z dnia 12 września 2019 r., *Koton Magazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO*, C-104/18 P, pkt 46, 54, 56).

Prawo krajowe

- 23 W prawie krajowym, w czasie dokonywania spornych zgłoszeń, zła wiara nie była objęta przepisami. Artykuł L. 712–6 code de la propriété intellectuelle (kodeksu własności intelektualnej) stanowił, że: „Jeżeli rejestracja została zgłoszona z naruszeniem praw osoby trzeciej lub z naruszeniem zobowiązania prawnego lub umownego, osoba, która uważa, że ma prawo do znaku towarowego, może dochodzić jego własności przed sądem”.

- 24 Zgodnie z orzecznictwem sądów francuskich, unieważnienia zgłoszonego z naruszeniem praw osób trzecich znaku towarowego można dochodzić na podstawie zasady „*fraus omnia corrumpit*” w związku z, od czasu wejścia w życie ustawy transpozycyjnej z dnia 4 stycznia 1991 r., art. L. 712–6 code de la

propriété intellectuelle (kodeksu własności intelektualnej), a zatem wchodzi w zakres podstaw unieważnienia przewidzianych w art. 4 ust. 4 lit. g) dyrektywy 2008/95 (Com., 17 marca 2021 r., skarga nr 18–19.774).

- 25 Cour de cassation (sąd kasacyjny) orzekł, że „zgłoszenie znaku towarowego jest dotknięte naruszeniem stanowiącym oszustwo, gdy zostało dokonane z zamiarem pozbawienia innych osób oznaczenia niezbędnego dla ich działalności” (Corn., 25 kwietnia 2006 r., nr 04–15.641, Bull. nr 100) lub gdy przedstawiono dowody na interesy rozmyślnie zlekceważone przez zgłaszającego (Corn., 12 grudnia 2018 r., skarga nr 17–24.582) oraz gdy wielokrotne zgłoszenia znaków towarowych do rejestracji są częścią strategii handlowej mającej na celu pozbawienie podmiotów możliwości używania nazwy niezbędnej dla ich obecnej lub przyszłej działalności (Corn., 1 czerwca 2022 r., skarga nr 19–17.778).

Względy uzasadniające odesłanie prejudycjalne

- 26 Spółka Ceramtec twierdzi, że art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009 zakazuje rejestracji jako znaku towarowego oznaczeń, „które składają się wyłącznie z kształtu niezbędnego do uzyskania efektu technicznego”, w celu zapobieżenia sytuacji, w której prawo znaków towarowych prowadzioby do przyznania jednemu przedsiębiorstwu monopolu na rozwiązania techniczne lub właściwości użytkowe towaru, których użytkownik mógłby poszukiwać w towarach konkurencyjnych (wyrok TSUE z dnia 23 kwietnia 2020 r., Gômboc Kutato, C-237/19, pkt 25), a tym samym do nieograniczonego w czasie przedłużania wyłącznych praw dotyczących rozwiązań technicznych (ww. wyrok, pkt 27) lub innych praw, które prawodawca Unii chciał podporządkować terminom peremptoryjnym (wyrok TSUE z dnia 16 września 2015 r., Société des produits Nestlé c/Cadbury, C-215/14, pkt 45).
- 27 Opierając się na orzecznictwie TSUE, w szczególności na wyrokach Hauck i Société des produits Nestlé c/Cadbury (przytoczonych powyżej), spółka Ceramtec uważa, że bezwzględne podstawy wymienione w art. 7 rozporządzenia nr 207/2009, które powinny zostać ustalone samodzielnie i nie mogą być ustalone w połączeniu ze sobą, są niezależne od siebie i nie mogą, jeśli nie zostaną zweryfikowane, przesądzać o złej wierze, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, w przeciwnym razie pojęcie złej wiary byłoby wykorzystywane w celu obejścia lub zignorowania warunków stosowania podstaw unieważnienia, o których mowa w art. 7.
- 28 Spółka ta dodaje, że obejście to jest sprzeczne z celem rozporządzenia, które wymaga nie tylko zamiaru ochrony rozwiązania technicznego przez prawo znaków towarowych, ale także jego rzeczywistej ochrony. W niniejszej sprawie spółka Ceramtec podnosiła zaś, iż po wygaśnięciu patentu i zgłoszeniu spornych europejskich znaków towarowych odkryła, że tlenek chromu, który nadawał różowy kolor zarejestrowany jako znak towarowy i wpływał na przedstawienie graficznych i trójwymiarowych znaków towarowych, w rzeczywistości nie miał

żadnego skutku technicznego. Wnioskowała ona z tego, że wobec braku jakiegokolwiek skutku technicznego tego składnika, znaki towarowe chroniące kolor różowy nie mogły odbiegać od celu prawa znaków towarowych, a zatem nie można było stwierdzić złej wiary wobec braku podlegającego ochronie skutku technicznego.

- 29 Spółka ta twierdzi, że sam zamiar zgłaszającego jest niewystarczający, aby uznać go za działającego w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 207/2009, jeżeli w ten sposób nie można chronić żadnego skutku technicznego. Uważa ona, że przyjęcie przeciwnego rozwiązania umożliwiłoby osobie trzeciej sprzeciwić się zgłoszeniu znaku towarowego na podstawach określonych w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) tego rozporządzenia bez spełnienia warunków jego zastosowania, co byłoby równoznaczne z uczynieniem z pojęcia złej wiary tylnych drzwi do zastosowania tej podstawy unieważnienia, bez wymogu spełnienia warunków jej zastosowania.
- 30 Spółka Coorstek twierdzi, że oba przepisy służą różnym celom i że nie można uznać, iż art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009 stanowi przepis szczególny, który ma pierwszeństwo przed art. 52 ust. 1 lit. b). Zdaniem tej spółki istnieją dwie możliwe sytuacje unieważnienia znaku towarowego, które są całkowicie odrębne. Przy ocenie złej wiary brane jest pod uwagę zachowanie zgłaszającego, a nie wewnętrzne cechy danego oznaczenia. Ponadto, ponieważ zła wiara jest oceniana w dniu dokonania zgłoszenia, nie ma znaczenia, że monopol na oznaczenie faktycznie nie pozwala na ochronę rozwiązania, o ile zgłaszający w nie wierzył, jako że należy wziąć pod uwagę jedynie zamiar zgłaszającego. Tym samym dokonanie zgłoszenia oznaczenia w celu zastrzeżenia rozwiązania technicznego dla siebie naruszałoby uczciwą konkurencję, nawet gdyby opatentowany skutek techniczny, który stał się własnością publiczną, ostatecznie okazał się nieskuteczny.
- 31 Rzecznik generalny uważa, że odpowiedzi udzielone przez TSUE w przedmiocie pojęcia złej wiary są wystarczające do ustosunkowania się do zarzutów skargi, bez konieczności opierania się na nieoczywistej wykładni rozporządzenia.
- 32 W wyroku z dnia 25 czerwca 2021 r. cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu) orzekł, że sukcesja praw własności przemysłowej nie powinna służyć ochronie tej samej właściwości produktu, a zamiar ochrony rozwiązania technicznego wykraczającego poza okres ochrony patentu charakteryzował się złą wiarą zgłaszającego, przy czym zgłaszający nie mógł skutecznie zarzucić, że sąd pomylił złą wiarę z podstawą odmowy opartą na art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009.
- 33 Z kolei w wyroku z dnia 13 marca 2023 r. sąd apelacyjny w Stuttgarcie orzekł, iż okoliczność, że charakterystyczne różowe zabarwienie było konieczne do osiągnięcia skutku technicznego, w rzeczywistości odpowiadała podstawie odmowy przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009

z dnia 26 lutego 2009 r., którą należało podnieść na podstawie art. 52 ust. 1 lit. a), a nie art. 52 ust. 1 lit. b).

- 34 Wynika z tego, że między sądami apelacyjnymi państw członkowskich istnieje rozbieżność interpretacyjna co do związku między bezwzględными podstawami unieważnienia, o których mowa w art. 7 rozporządzenia nr 207/2009, a złą wiarą, która stanowi podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 52 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Pytania prejudycjalne

- 35 Tym samym rodzi się pytanie o związek między bezwzględными podstawami unieważnienia, o których mowa w art. 7 rozporządzenia nr 207/2009, do których odsyła art. 52 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, a art. 52 ust. 1 lit. b), który odnosi się do dokonania zgłoszenia w złej wierze.
- 36 Ponieważ zła wiara stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii podlegające jednolitej wykładni, należy zwrócić się do TSUE i zadać mu następujące pytania:
- 37 Czy podstawy unieważnienia opierające się na, z jednej strony, rejestracji znaku towarowego sprzecznej z przepisami art. 7 i, z drugiej strony, złej wierze zgłaszającego w momencie zgłoszenia, które są przedmiotem odpowiednio art. 52 ust. 1 lit. a) i b) tego samego rozporządzenia, są niezależne od siebie, czyli, że należy je rozpatrywać w oderwaniu od siebie?
- 38 W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze – czy złą wiarę zgłaszającego można oceniać w świetle samej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009, bez stwierdzenia, że oznaczenie zgłoszone jako znak towarowy składa się wyłącznie z kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego?
- 39 Czy art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on złą wiarę zgłaszającego, który dokonał zgłoszenia rejestracji znaku towarowego z zamiarem ochrony rozwiązania technicznego, gdy po dokonaniu tego zgłoszenia okazało się, że nie istniał związek między rozpatrywanym rozwiązaniem technicznym a oznaczeniami stanowiącymi zgłoszony znak towarowy?

Z POWYŻSZYCH WZGLĘDÓW, Cour de cassation (sąd kasacyjny):

Na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

ZWRACA SIĘ do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami:

1. Czy art. 52 rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że podstawy unieważnienia z art. 7, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. a), są niezależne od siebie i należy je rozpatrywać w oderwaniu od złej wiary, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b)?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze – czy złą wiarę zgłaszającego można oceniać w świetle samej bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) rozporządzenia nr 207/2009, bez stwierdzenia, że oznaczenie zgłoszone jako znak towarowy składa się wyłącznie z kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego?

3. Czy art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on złą wiarę zgłaszającego, który dokonał zgłoszenia rejestracji znaku towarowego z zamiarem ochrony rozwiązania technicznego, gdy po dokonaniu tego zgłoszenia okazało się, że nie istniał związek między rozpatrywanym rozwiązaniem technicznym a oznaczeniami stanowiącymi zgłoszony znak towarowy?

[...]